

The New Dawn #16

Het enige geschenk aan mij: jouw verlichting.

26 juni 1987 AM in Chuang Tzu Auditorium.

Vraag 1

Geliefde Osho,

Wat is de relatie tussen verlichting en de levensbron? Is verlichting de levensbron?

Chandram, één ding mag je nooit vergeten: niet verstrikt te raken in de vragen van het intellect. Het zijn pseudo-vragen, ze zijn geen deel van je ervaring. Het denken is heel goed in het creëren van vragen uit woorden. Maar vragen die door het denken gecreëerd zijn uit woorden, niet uit ervaring, zijn een oefening in onzin. Je weet niet wat verlichting als ervaring is, je weet niet wat de levensbron is als ervaring. De vraag is puur intellectueel. Het kan leiden tot een grote filosofische discussie, maar niet tot enig begrip of transformatie. Het intellect is een van de barrières om tot de levensbron te komen. Het staat je niet toe om authentieke vragen te stellen. Het blijft je vragen geven die niet echt zijn, die geen deel van je zoektocht zijn. In een woordenboek betekenen verlichting en levensbron natuurlijk twee verschillende dingen. Maar hier praten we niet over taalkunde. En de mensen die woordenboeken schrijven, taal en grammatica analyseren zijn geen mensen van de weg. Dus allereerst: kijk altijd of een vraag uit een ervaring voortkomt of niet. Als deze niet uit een ervaring voortkomt is hij het niet waard besproken te worden.

Carol, een verse bruid, was aan het opscheppen dat haar Romeo zo'n model echtgenoot is. We zochten de betekenis van het woord 'model' op in het woordenboek en vonden: 'een kleine imitatie van het echte ding'.

Er was vernomen dat de paus gestorven was maar toestemming had gekregen om terug te keren naar aarde om tot de kardinalen te spreken. Ze verzamelden zich haastig om hem heen. "Hoe ziet hij eruit?" riepen ze. "Is hij erg oud met een lange witte baard zoals op de schilderijen? Vertel! Omschrijf hem!" "Nou, om te beginnen," zei de paus, "is ze zwart."

Weten is één ding; direct weten en dingen uit de boeken weten is zo anders. Soms lijken ze hetzelfde te zijn, maar ze zijn niet hetzelfde. Ik kan je vragen niet op een intellectuele manier beantwoorden, maar ik kan ze vanuit een existentiële ervaring beantwoorden. De levensbron en verlichting zijn niet hetzelfde, hoewel ze diep verbonden zijn. De levensbron, wanneer deze zich bewust wordt van zichzelf, brengt je de ervaring van verlichting. In andere woorden, de levensbron plus bewustzijn is gelijk aan verlichting. De levensbron is toegankelijk voor iedereen; hoe kun je anders leven? Je leven wordt continu gevoed door de levensbron. De bomen worden gevoed door de levensbron, de bloemen bloeien... maar het sap komt van de levensbron. Het hele bestaan is niets dan een manifestatie van de levensbronnen.

Maar bomen kunnen geen verlichting ervaren- noch kunnen de bergen of oceanen dat, noch kunnen de dieren of de vogels het. Ze hebben allemaal dezelfde levensbron als dat

jij hebt. Maar mensen hebben een voorrecht, een privilege, dat ze zich bewust kunnen worden van hun levensbron. Dit bewustzijn is niet mogelijk in een andere vorm in het bestaan. Het is de mensen zijn grandeur, het is zijn waardigheid. Het bestaan heeft hem de meest waardevolle mogelijkheid gegeven. Als hij aandacht, bewustzijn, meer alertheid kan creëren, dan explodeert zijn bron in een nieuwe dimensie.

De dimensie van het leven wordt de dimensie van licht, van weten- het kennen van onze diepste wortels in de oneindigheid. En zodra we de oneindigheid van onze wortels kennen, weten we dat onze bloemen ook oneindig zullen zijn. Verlichting is bloeien. De levensbronnen zijn zaden; verlichting is een bloem. Het zaadje moet tot een ultieme expressie komen- verder gaan kan niet. Levensbronnen zijn de laagste trede van de ladder en verlichting is de hoogste trede van de ladder, hoewel de ladder dezelfde is. De verandering komt langzaam, met dat je je meer bewust wordt van wie je bent, van wat het leven is - niet intellectueel, niet door geschriften te lezen, maar door het enige heilige geschrift te lezen, je eigen zijn, en je potentieel te realiseren. Zodat dat wat verborgen zat in het zaadje explodeert in een bloem, in parfum. Dat parfum is verlichting. Het komt van de levensbron, maar ze zijn niet synoniem. Het zaadje is niet synoniem met de bloem, hoewel de bloem van het zaadje komt. Het zaadje is de baarmoeder, maar de bloem- hoewel verbonden met het zaadje, met de baarmoeder- is een totaal nieuwe ervaring.

Aandacht is normaal gesproken objectief. Je kent anderen, je kent de wereld, je kent de ver weg staande sterren. Het moment dat aandacht naar binnen keert en het zichzelf leert kennen- in andere woorden, het moment dat aandacht het object van zijn eigen kennen is- bloeit verlichting met al haar schoonheid, met al haar onsterfelijke glorie. Leven is geaccepteerd door de wetenschapper, maar hij is nog niet in staat de mogelijkheid van verlichting te accepteren. Leven is geaccepteerd door de atheïst, maar hij nog niet in staat de ultieme explosie te bevatten. Net als dat we millennia lang niet wisten dat materie van kleine atomen is gemaakt die onzichtbaar zijn voor het oog... ze zijn zo klein dat als één atoom op een ander atoom zet en dan doorgaat de ene op de andere te zetten je honderdduizend atomen nodig hebt voor de dikte van een mensenhaar. Als zo'n klein atoom, honderdduizend maal kleiner dan een mensenhaar, explodeert maakt zoveel energie vrij dat een stad als Hiroshima of Nagasaki -in enkele seconden- verdampt.

Ik heb een foto gezien die door een vriend uit Japan werd opgestuurd... en door naar de foto te kijken wordt je zo verdrietig over de mensheid, zo hopeloos. Op de foto staat een klein meisje, misschien negen jaar oud. Ze gaat van de begane grond naar de eerste verdieping met haar tas en boeken- misschien om haar huiswerk te maken voor ze gaat slapen. Ze staat midden op de trap als de bom op Hiroshima valt. Een atoom dat explodeert creëert zo veel energie... je kan het voor destructie gebruiken of je kan het voor iets creatiefs gebruiken. Op dit moment de wetenschappers zeggen dat we zo ver gekomen zijn na Hiroshima en Nagasaki- onze nucleaire wapens zijn zo hoog in hun energie- dat de atombommen die op Nagasaki en Hiroshima gedropt zijn als speelgoed zijn. Als materie, in zijn kleinste deeltje, zoveel energie bevat, kun je bevatten hoeveel energie er beschikbaar is in een menselijke cel? Verlichting is de explosie van een

levende cel. En het is zeker niet destructief maar het transformeert de hele mens. In die zin is het destructief. Het vernietigt de oude mens, het vernietigt de nacht, het vernietigt alles wat je persoonlijkheid maakte: je jaloezie, je woede, je haat, je lust, je hebzucht-- dat is simpelweg voorbij is een enkel moment.

En dezelfde energie die in jaloezie, haat, hebzucht, ambitie en duizenden een verlangens zat verandert in totaal nieuwe vormen van energie: liefde, stilte, vrede, compassie, wijsheid- dat alles is de zoektocht van het leven zelf. Leven op zichzelf is inactief, is in een diepe slaap. Verlichting is absoluut wakker. Maar het is dezelfde energie die sliep, die wakker wordt. Dus ze zijn niet synoniem, maar twee uitersten van dezelfde energie. Maar dit, als je het als intellectueel begrijpt, zal je niet helpen. Het moet je eigen ervaring worden. Je moet dat licht zien. Je moet die explosie in je eigen lichaam zien. Je moet de duisternis zien wegtrekken. Je moet het nieuwe morgenlicht van een nieuw leven zien- een leven van sier en dankbaarheid, een leven van schoonheid en zegeningen. Chandram, je moet niet vergeten, het is heel makkelijk om vragen te stellen als hersengymnastiek. Ik ben niet geïnteresseerd in hersengymnastiek, omdat het je nergens brengt; je blijft vastzitten waar je zit. Je wordt enkel beladen met meer kennis- kennis die betekenisloos is, omdat het geen deel van je eigen ervaring is.

Nadat de paus een mis had gehouden in de kathedraal van Warschau sprak hij bemoedigend tot een groep devote Polen. Een van hen vroeg, "Uwe heiligheid, Polen zijn zulke devote katholieken, waarom is Christus niet in Polen geboren?" "Begrijp je dan niet," zei de paus, "dat voor zo'n geboorte er drie wijze mannen en een maagd nodig zijn?"

En waar in Polen kan je drie wijze mannen en een maagd vinden? Je moet het verhaal kennen dat Jesus uit een maagd geboren is en er drie wijze mannen uit het oosten komen om hem hun respect te bewijzen. Zij zijn de eersten die in het kleine kindje het potentieel van een later verlicht wezen herkennen.

Zij herkennen in het zaad de bloem. Ik herken in jou het zaad en het potentieel van een bloem. Maar als je doorgaat met intellectueel nadenken dan word je een filosoof, een theoloog; je zult nooit een mysticus worden.

En als je geen mysticus wordt heb je je leven verspild. Zo'n geweldige mogelijkheid, waar je naar de grootste hoogte van bewustzijn kan groeien is verspild aan onbewuste triviale dingen.

Zelfs als je denkt aan iets groots is het maar een gedachte, het wordt nooit een realiteit in je wezen. Ik zou willen dat je meer existentieel bent. Ik ben geen existentialist omdat dat in dezelfde valkuil stappen is.

Existentialistische filosofen zijn geen verlichte mensen. Noch Jean-Paul Sartre, noch Jaspers, Martin Heidegger, Marcel of Soren Kierkegaard; het zijn filosofen van existentie, ze denken over existentie. Ik wil niet dat je bent zoals existentiële denkers; ik wil dat je bent zoals existentiële waarnemers. Dat verschil is enorm, en maakt al het verschil- omdat Jean-Paul Sartre of Jaspers of andere existentiële denkers leven in kwelling, in angst, in verveling, in wanhoop. Ze denken zelfs dat zelfmoord de enige manier is om uit deze ellende te komen. Deze mensen vallen in een andere categorie dan Gautama de

Boeddha of Chuang Tzu of Baal Shem. Deze mensen denken over het bestaan, net zoals oude filosofen dachten over God; alleen het onderwerp van hun denken is veranderd, maar het denken gaat door, en denken kan je alleen naar de woestijn brengen. Het is alleen de ervaring die je levensrivier naar de samenvloeiën met de oceaan leidt, met het universum, met leven vol bewustzijn. Je komt terug thuis. Je hebt je thuis onbewust verlaten, en je komt terug thuis met bewustzijn. De cirkel is compleet. Je leven is tot vervulling en voldoening gekomen. Dit is de enige zegen en dit is het enige authentieke religieuze pad.

Vraag 2

Geliefde Osho,

Als ik naar mijn dood of uw dood kijk, is het enige dat ik mezelf nooit zou kunnen vergeven u gemist te hebben. Ik dacht altijd: als het leven een doel heeft, dan bent u het doel- en als het lot bestaat, bent u mijn lot. Nu zie ik het een beetje anders. Het mooiste geschenk dat mijn leven aan u kan geven is niet om u te vereren of om uw werk op deze aarde te helpen. Het is niet eens om u lief te hebben. Uit compassie, zoals ik het begrijp, is het mooiste geschenk dat mijn leven aan u kan geven mijn eigen verlichting. Alstublieft, Osho, geef me een techniek om mijn meditatie voor te bereiden.

Raso, de manier waarop je begrip gegroeid is, is precies op de goede manier en in de goede richting. Het enige waar je aan zou moeten denken is verlichting. Ja, dat is het enige geschenk dat je me kunt geven: je verlichting. Al het andere is triviaal. Dus je conclusie heeft mijn absolute, onvoorwaardelijke goedkeuring. Wanneer je toegewijd bent, wanneer je met je hele hart hebt besloten dat verlichting je enige doel van je bestaan hier in de wereld, van in leven zijn is, dan ontstaat er een onverdeeld scherp bewustzijn- als een pijl die naar zijn doel beweegt- in je. Je vraagt om de juiste meditatie. Meditatie is een mooi woord; erachter schuilt een heel gevaarlijke realiteit. De gevaarlijke realiteit is; als je diep in meditatie wil zijn, je moet bijna door een dood- de dood van het oude, de dood van alles wat je was, een discontinuïteit met het verleden- en een hergeboorte. De plaats waar je meditatie zal neerdalen is de plaats waar je denken en je verleden zich bevinden.

Dus het eerste werk is om je binnenste wezen schoon te maken van alle gedachten. Er is geen sprake van een keuze om goede gedachten binnen te houden en slechte gedachten weg te gooien. Voor een mediterende alle gedachten zijn gewoon troep; er is geen sprake van goed of slecht. Ze bezetten allemaal de ruimte in je en vanwege hun bezetting kan je binnenste wezen niet absoluut stil zijn. Dus goede gedachten zijn net zo slecht als slechte gedachten; maak geen onderscheid tussen ze. Gooi het kind er met het badwater uit! Meditatie heeft absolute stilte nodig, een stilte zo diep dat er niets in je beweegt. Zodra je begrijpt wat meditatie betekent is het niet moeilijk het te bereiken. Het is je geboorterecht; we zijn absoluut in staat het te hebben. Maar je kan niet beide hebben: het denken en meditatie. Denken is verstoring. Denken is niets anders dan een een normale gekte. Je moet aan de het denken voorbij gaan, een ruimte in waar geen gedachte ooit is binnen gegaan, waar geen verbeelding werkt, geen droom speelt, waar je enkel bent- gewoon een niemand. Het is meer een begrip dan een discipline. Het is

niet zo dat je veel moet doen; het is het tegenovergestelde, je hoeft niets te doen behalve duidelijk te begrijpen wat meditatie is. Dat begrip op zich zal het functioneren van het denken stoppen.

Dat begrip is bijna als een meester voor wie de dienaren stoppen met elkaar te kibbelen, of zelf met elkaar te praten; plotseling komt de meester het huis binnen en er is stilte. Alle dienaren beginnen te werken- op zijn minst te doen alsof. Een moment daarvoor waren ze met elkaar aan het kibbelen, en ruziën en discussiëren en niemand deed iets. Begrijpen wat meditatie is, is de meester uitnodigen. Het denken is een dienaar. Zodra de meester binnen komt met al zijn stilte, al zijn plezier, valt het denken plotseling in een stilte.

Als je eenmaal de meditatieve ruimte hebt gevonden, is verlichting slechts een kwestie van tijd. Je kan het niet afdwingen. Je moet gewoon een wachten zijn, een intens wachten, met een groot verlangen- bijna als een dorst, honger, geen woord.... Het is als de ervaring van mensen die in de woestijn verdwaald waren. In het begin dorst was als een woord in hun denken: "Ik heb dorst en ben op zoek naar water." Maar als de tijd verstrijkt en er geen teken van een oase is- en zover als ogen kunnen zien er geen mogelijkheid is water te vinden- de dorst begint zich over het hele lichaam te verspreiden. Van het denken, van enkel het woord 'dorst', begint het zich te verspreiden naar elke cel en vezel van het lichaam. Nu is het geen woord meer, het is een echte ervaring. Elke cel van je- en er zijn zeven miljoen cellen in het lichaam- heeft dorst. Deze cellen kennen geen woorden, ze kennen geen taal, maar ze weten dat ze water nodig hebben; anders zal het leven eindigen. In meditatie, het verlangen wordt een dorst naar verlichting en een geduldig wachten, omdat het zo'n groots gebeuren is en jij zo klein bent. Je handen kunnen er niet bij; het is niet binnen je bereik. Het zal komen en het zal je overstelpen, maar je kan niets doen om het naar je toe te halen. Je bent te klein, je energieën zijn te klein. Maar wanneer je echt wacht, met geduld en verlangen en passie, komt het. Op het komt op het juiste moment. Het is altijd gekomen.

Je vraagt welke meditatie goed voor je is. Raso, alle meditaties..... honderden technieken zijn beschikbaar, maar de essentie van al deze technieken is hetzelfde, alleen hun vorm verschilt. En de vipassana meditatie bevat de essentie. Dat is de meditatie die meer mensen verlicht heeft dan elke andere, omdat het de essentie is. Alle andere meditaties hebben dezelfde essentie, maar in verschillende vormen; iets niet-essentieels is er aan toegevoegd. Maar vipassana is puur essentieel. Je kan er niets vanaf halen en je kunt er niets aan toevoegen om het te verbeteren. Vipassana is zoiets simpels dat zelfs een klein kind het kan doen. Eigenlijk kan het kleinste kind het beter dan jij omdat hij nog niet zo vol met troep van het denken zit; hij is nog puur en onschuldig.

Raso, ik raad je vipassana aan als de techniek voor jou. Vipassana kan op drie manieren gedaan worden- je kan kiezen welke het beste bij je past. De eerste is: bewustzijn van je acties, je lichaam, je denken en je hart.

Lopen, je zou met bewustzijn moeten lopen. Je hand bewegen, je moet met bewustzijn bewegen, perfect wetend dat je je hand beweegt. Je kan hem bewegen zonder enige aandacht, als iets mechanisch. Je maakt een ochtendwandeling; je kan blijven lopen

zonder je bewust te zijn van je voeten. Heb aandacht voor de bewegingen van je lichaam. Terwijl je eet, wees je bewust van de de bewegingen die nodig zijn om te eten. Als je doucht, wees je bewust van de koelheid die je toekomt, het vallende water en het enorme genot hiervan... Wees je bewust. Het zou niet moeten blijven gebeuren in een onbewuste staat. En hetzelfde geldt voor je denken en voelen: welke gedachte er ook op het scherm van je denken verschijnt, wees je gewoon een toeschouwer. Welke emotie er ook op het scherm van je hart verschijnt, wees gewoon een getuige- raak niet betrokken, raak niet geïdentificeerd, oordeel niet wat goed is, wat slecht is; dat is geen deel van je meditatie. Je meditatie moet keuze-loos bewustzijn zijn. Op een dag zul je zelfs in staat zijn heel subtiele stemmingen te zien: hoe droefheid in je neerdaalt, net als hoe de nacht langzaam, langzaam op de aarde neerdaalt, hoe plotseling iets kleins je vrolijk maakt. Wees gewoon een getuige. Denk niet: "ik ben verdrietig." Weet gewoon, "er is verdriet om me heen, er is vrolijkheid om me heen. Ik kom een bepaalde emotie of een bepaalde stemming tegen." Maar je bent altijd ver weg: een toeschouwer op de heuvels en al het andere gebeurt in het dal. Dit is een van de manieren waarop vipassana gedaan kan worden.

En voor een vrouw, heb ik het gevoel dat dit het makkelijkste is, omdat een vrouw meer aandacht heeft voor haar lichaam dan een man. Het is gewoon haar natuur. Ze is zich meer bewust van hoe ze eruit ziet, ze is zich meer bewust van hoe ze beweegt, ze is zich meer bewust van hoe ze zit; ze is zich altijd bewust om elegant te zijn. En het is niet alleen een conditionering; het is iets natuurlijk en biologisch. Moeders die tenminste twee of drie kinderen hebben beginnen na een bepaalde tijd te voelen of ze een jongen of een meisje in hun buik dragen. Het jongetje begint voetbal te spelen; hij begint te schoppen hier en daar, hij maakt dat hij gevoeld wordt- hij verkondigt dat hij er is. Het meisje blijft stil en ontspannen; ze speelt geen voetbal, ze schopt niet, ze verkondigt niets. Ze blijft zo stil mogelijk, zo ontspannen mogelijk. Het is geen kwestie van conditionering, want zelfs in de buik kun je de verschillen tussen het jongetje en het meisje zien. Het jongetje is hectisch; hij kan niet stil zitten op één plek. Hij is overal en nergens. Hij wil alles doen, hij wil alles weten. Het meisje gedraagt zich op een totaal andere manier. Daarom zeg ik, Raso, het zal makkelijker voor jou zijn om de vipassana op deze eerste manier te doen.

De tweede manier is ademen, bewust zijn van ademen. Als de adem binnen komt, zet je buik uit, en als de adem naar buiten gaat trekt je buik weer naar binnen. Dus de tweede manier is om je bewust te zijn van je buik, haar uitzetten en intrekken. Gewoon het bewustzijn van de buik uitzetten en intrekken... En de buik is heel dichtbij de levensbron, omdat het kind verbonden is met zijn moeders leven door de navel. Achter de navel is zijn levensbron. Dus wanneer de buik uitzet, het is echt de levensenergie, de levensbron zet uit en trekt in bij elke ademhaling. Dat is ook niet moeilijk en misschien is het zelfs makkelijker, omdat het een enkele techniek is. Bij de eerste moet je je bewust zijn van het lichaam, je moet je bewust zijn van het denken, je moet je bewust zijn van het voelen, de stemmingen. Dus er zijn drie stappen. De tweede soort heeft maar een enkele stap: alleen de buik, uitzetten en intrekken. En het resultaat is hetzelfde. Als je je meer bewust wordt van de buik, wordt het denken stil, wordt het hart stil, verdwijnen stemmingen. En de derde is om je bewust te zijn van de ademhaling

aan de ingang, wanneer de adem naar binnen gaat door de neusvleugels. Voel het aan dat uiterste – de andere polariteit van de buik – voel het aan de neus. De adem die binnen gaat geeft een bepaalde verkoeling aan je neusvleugels. Dan de adem die naar buiten gaat... adem die naar binnen gaat, adem die naar buiten gaat... Dat is ook mogelijk.

Het is makkelijker voor mannen dan voor vrouwen. De vrouw is meer bewust van de buik. Mannen ademen niet eens zo diep als de buik. Hun borst zet uit en trekt in, omdat er een verkeerde soort van atletiek over de wereld heerst. Het geeft zeker een mooiere vorm aan het lichaam als je borst hoog is en je buik bijna niet bestaand. De man heeft ervoor gekozen alleen naar de borst te ademen, zodat de borst groter en groter wordt en de buik weg slinkt. Dat lijkt hem meer atletisch. Over de hele wereld, behalve in Japan, benadrukken alle atleten en trainers van atleten om bij ademen je borst uit te zetten en je buik in te trekken. Het ideaal is de leeuw, bij wie de borst groot is en de buik heel klein. Dus wees als een leeuw: dat is de regel geworden van atletische gymnasten en mensen die met hun lichaam werken. Japan is de enige uitzondering, waar het ze niet uit maakt dat de borst groot en de buik ingetrokken zou moeten zijn. Er is een bepaalde discipline voor nodig om de buik in te trekken, het is niet natuurlijk.

Japan heeft de natuurlijke manier gekozen; dus je zal verbaasd zijn een Japans beeld van een Boeddha te zien. Op die manier kun je meteen onderscheiden of een beeld Indiaas of Japans is. De Indiase beelden van Gautama de Boeddha hebben een heel atletisch lichaam: de buik is heel klein en de borst heel breed. Maar de Japanse Boeddha is totaal anders; zijn borst is bijna stil, omdat hij vanuit zijn buik ademt, maar zijn buik is dikker. Het ziet er niet heel goed uit, omdat het idee dat in de wereld heerst omgekeerd is, en dat is zo oud. Maar ademen vanuit de buik is natuurlijker, relaxter. 's Nachts gebeurt het als je slaapt; je ademt niet vanuit de borst, je ademt vanuit de buik. Daarom is de nacht zo'n ontspannen ervaring.

Na je slaap, in de morgen voel je je zo verfrist, zo jong, omdat je hele nacht natuurlijk ademde... je was in Japan! Dit zijn de twee punten: als je bang bent dat ademen vanuit de buik en aandacht hebben voor haar uitzetten en intrekken je atletische figuur zal vernietigen... mannen kunnen meer interesse hebben voor dat atletische figuur. Dan is het voor hun beter bewust te zijn van de neusvleugels, waar de adem binnen komt. Neem waar, en waar de adem naar buiten gaat, neem waar. Dit zijn de drie vormen. Elke zal werken. En als je twee vormen samen wil doen, kun je twee vormen samen doen; dan wordt de inspanning intenser. Als je alle drie de vormen samen wil doen, kun je alle drie de vormen samen doen. Dan zal het proces sneller gaan. Maar het hangt allemaal van jou af, wat er ook makkelijk voelt. Onthoud: makkelijk is goed.

Als meditatie zich heeft genesteld, denken stil, zal het ego verdwijnen. Jij zal er zijn, maar er zal geen "ik" gevoel zijn. Dan zijn de deuren open.

Wacht gewoon met een liefdevol verlangen, met een welkom in je hart voor dat grote moment, het grootste moment in ieders leven- verlichting. Het komt... het komt zeker. Het is nooit vertraagd geweest voor een enkel moment. Zodra je in de juiste tuning bent, explodeert het plotseling in je, transformeert je. De oude man is dood en de nieuwe man is aangekomen.

Dikke Opperhoofd Zittende Stier heeft al maanden constipatie dus hij stuurt zijn favoriete vrouw naar de medicijnman om hulp. De medicijnman gaf de vrouw drie pillen en zei haar deze aan het Opperhoofd te geven en hem de volgende dag verslag uit te brengen. De volgende morgen kwam de vrouw terug met de boodschap, "Dikke Opperhoofd geen drol."

En dus zei de medicijnman haar de dosis te verdubbelen. De volgende dag kwam ze terug met het nieuws, "Dikke Opperhoofd geen drol."

En dus zei hij de dosis nogmaals te verdubbelen. Weer kwam ze terug met het zelfde nieuws. Dit ging de hele week door en uiteindelijk zei de medicijnman dat Dikke Opperhoofd het hele potje in moest nemen. De volgende dag kwam de vrouw terug met een heel verdrietige uitdrukking.

"Wat is er aan de hand mijn kind?" vroeg de medicijnman.

Het vrouwtje keek hem aan met tranen in haar ogen en zei "Dikke drol, geen Opperhoofd!"

Op een dag gebeurt het je en het zal een geweldig moment zijn. Dat is wat ik het juiste moment noem.

Okay Maneesha?

Ja, Osho.